

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิชาภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคล เพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของโลกในปัจจุบัน แม้ในสถาบันที่ผลิตบุคลากรสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ก็ยังคงต้องมีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษาและชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและในการประกอบอาชีพต่อไป

ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes) ซึ่งเปิดสอนในวิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษานั้น เรียกว่า วิชาภาษาอังกฤษเกษตร วิชาภาษาอังกฤษเทคนิค วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิชาภาษาอังกฤษคหกรรม และวิชาภาษาอังกฤษศิลปหัตถกรรม เพราะบทเรียนจะเกี่ยวข้องกับ ศัพท์ โครงสร้าง เนื้อหา และแบบฝึกหัดที่เน้นไปทางด้านวิทยาศาสตร์เกษตร ด้านช่างอุตสาหกรรม ด้านธุรกิจ ด้านคหกรรม และด้านศิลปหัตถกรรมเป็นส่วนใหญ่ ครูผู้สอนมักประสบปัญหาในการสอนเนื่องจากนักเรียนที่มาเรียนในวิทยาลัยเหล่านี้มีพื้นฐานความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ประกอบกับความสามารถและความถนัดของนักเรียนแต่ละคนไม่เหมือนกัน จึงทำให้ผลการเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

การที่ผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั้น อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการซึ่งนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์หลายคนได้พยายามศึกษาค้นคว้าให้ทราบถึงสาเหตุดังกล่าวและได้พบว่า ตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นั้นได้แก่ ความถนัดทางภาษา ความวิตกกังวลในการเรียนภาษา แรงจูงใจของผู้เรียน ทักษะของผู้เรียน และกลวิธีในการเรียนภาษา เป็นต้น (Peter Skehan, 1989:1-4)

ตัวแปรอีกอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาก็คือ แบบการเรียนรู้ (Learning Style) ของผู้เรียน ซึ่ง เอช ดักลาส บราวน์ (H. Douglas Brown, 1987:79) ได้อธิบายถึงแบบ-การเรียนรู้ไว้และพอสรุปได้ว่า แบบการเรียนรู้ หมายถึง แนวโน้มที่คงที่หรือความชอบอันเป็นลักษณะเฉพาะทางด้านสติปัญญาและด้านบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล เช่น บางคนอาจเรียนได้ดีโดยการใช้สายตาหรือโดยการอ่าน บางคนอาจมีความอดทนต่อสิ่งที่มีความกำกวม ไม่ชัดเจน ในขณะที่บางคนอาจชอบใช้การไตร่ตรองพิจารณามากกว่าคนอื่น ๆ เป็นต้น ซึ่งแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันดังกล่าวล้วนมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาทั้งสิ้น

เนื่องจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะต้องมีการฝึกฝนทักษะทั้งสี่ทางภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนย่อมจะมีส่วนช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วย หากครูผู้สอนได้ตระหนักถึงความสำคัญของแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน และนำเอาความรู้ความเข้าใจในเรื่องแบบการเรียนรู้มาเป็นส่วนประกอบในการตัดสินใจเพื่อวางแผนการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษแล้วก็คงจะทำให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ได้มีผู้สนใจศึกษาวิจัย เพื่อให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลายคน เช่น ในด้านเกี่ยวกับวิธีสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น อักษรา ประสิทธิศิลป์ (2530:121-122) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มักจะให้ความสำคัญในด้าน ทฤษฎี เนื้อหาวิชาตลอดจนความรู้ด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนใหม่ ๆ ทางภาษา จนทำให้ละเลยต่อความรู้ด้านจิตวิทยาไป จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ด้านจิตวิทยา เพื่อนำความรู้ไปใช้จัดการเรียนการสอนให้ดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ซึ่งข้อเสนอแนะนี้สอดคล้องกับข้อคิดเห็นของ ตรีเพชร ชัยสงคราม (2529:88) ซึ่งได้กล่าวถึงครูภาษาอังกฤษไว้พอสรุปได้ว่า ครูภาษาอังกฤษควรศึกษาค้นคว้าให้เข้าใจถ่องแท้ในลักษณะวิชาและ เนื้อหาความรู้ที่ตนสอนและมีความรู้ด้านจิตวิทยาเพื่อจะ

สามารถดำเนินการสอน จัดกิจกรรม และประสบการณ์ ต่าง ๆ ที่น่าสนใจได้ตีเสมอ รวมทั้งจะสามารถให้คำปรึกษา แนะนำ ให้กำลังใจ และส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในการแสดงออกทางภาษาได้มากขึ้นด้วย

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับนักเรียนอาชีวศึกษาในประเทศไทยนั้น บุญพร้อม อติรัตน์ (2529: 49-51) ได้ศึกษาถึงความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาแผนกพาณิชย์การ สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า ในด้านการจัดการเรียนการสอน อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ผู้สอนนำกิจกรรมการเรียนการสอนมาปฏิบัติน้อย การสอนโดยการอธิบายมีการปฏิบัติมาก ส่วนการนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้ในชั้นเรียนโดยใช้ ภาพนิ่ง ภาพยนตร์ และวีดิทัศน์มีการปฏิบัติน้อยที่สุด ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจที่เกิดจากตัวผู้เรียนคือ ทักษะการฟัง และทักษะการพูด เป็นปัญหามาก

นอกจากนี้ อาจิดวัชร ตักดีพิมานพร (2532: 96-98) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน" ซึ่งผลการวิจัยพบว่าครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบและจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนน้อยมาก นอกจากการจัดให้นักศึกษาเข้าห้องปฏิบัติการทางภาษาเท่านั้น นอกจากนี้ ครูบางคนค่อนข้างเข้มงวด ไม่เข้าใจวิธีสอนและชอบว่ากล่าวตีสอนเรื่องการเรียนรู้ของนักศึกษา นักศึกษาประเมินตนเองว่ามีความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และต่ำ ปัญหาที่พบคือ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษบางหลักสูตรไม่ครอบคลุมทักษะทั้ง 4 ในการใช้ภาษา

ในเรื่องเกี่ยวกับผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ริชาร์ด ยัง (Richard Young, 1987:15) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ซึ่งพอสรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้ที่พูดภาษาอื่นนั้นก็เช่นเดียวกับการสอนวิชาอื่น ๆ คือ ต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมอันเป็นเครื่องกำหนดคุณลักษณะหรือบุคลิกภาพ และมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาของผู้เรียนตามความคาดหวังของชุมชนที่

ผู้เรียนเป็นสมาชิกอยู่ด้วย ซึ่งความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของแกรี อี ไพรซ์ (Gary E. Price, 1978:389) ที่ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนของนักเรียนไว้ว่า " นักเรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนที่แตกต่างกัน การปฏิบัติในสาขาวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนนั้นแตกต่างกันไปตามวิธีการเรียนของแต่ละคน เมื่อนักเรียนได้รับการสอนด้วยวิธีการที่ตนชอบก็ทำให้ผลการเรียนดีขึ้น " และในเรื่องจิตวิทยาเกี่ยวกับผู้เรียนนี้อัจฉรา ธรรมากรณ์ (2531:31) ได้กล่าวไว้ว่า

จากงานวิจัยทางด้านจิตวิทยาการศึกษาในปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับกันอย่างแจ่มแจ้งแล้วว่าผู้เรียนนั้นมีความแตกต่างกันมากในหลาย ๆ ด้าน ครูจึงควรจะยอมรับและทำความเข้าใจในลักษณะที่สำคัญอันนี้ ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมาเป็นระยะเวลาพอสมควร จะยอมรับว่า ผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนได้ดีในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน อีกทั้งมีวิธีการเรียนที่แตกต่างกันไปเฉพาะตัว ไม่มีวิธีสอนใดที่ดีที่สุด ซึ่งสามารถใช้ได้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียนทุกคน จึงเป็นการระสำคัญของครูในอันที่จะหาวิธีการสอนที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุด

ในเรื่องเกี่ยวกับความสำคัญของผู้เรียนนี้ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2523 : 51) ได้กล่าวไว้ว่า " องค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอนคือ ตัวผู้เรียน ผู้สอนไม่ว่าจะสอนในระดับใด จะดำเนินการสอนได้ดีและมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อได้รู้จักและเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนเป็นอย่างดี "

นอกจากนี้แล้ว ประโยชน์ คุปต์กาญจนกุล (2525:139-140) ได้แสดงความคิดเห็นภายหลังจากการวิจัยเกี่ยวกับแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาไว้ว่า

นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นที่ต่างกัน มีอุปนิสัยในด้านการเรียนแตกต่างกันจะเลือกเรียนสิ่งที่ไม่เหมือนกัน เรียนโดยวิธีการที่ต่างกัน เป็นต้นว่า นิสิตบางคนอาจจะสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการอ่านและค้นคว้าด้วยตนเอง อาศัยเพียงการแนะนำจากอาจารย์เท่านั้น บางคนเรียนรู้ได้ดีจากการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ดังนั้นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนคือ การทำความเข้าใจในลักษณะและ

ธรรมชาติของผู้เรียน ตลอดไปจนถึงการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องเข้าใจและเรียนรู้ว่าผู้เรียนมีพื้นฐานอย่างไร รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างไร มีวิธีการศึกษาอย่างไร มีปัญหาในการเรียนการสอนอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้จัดการสอนให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้มากที่สุดด้วย

สำหรับความหมายของแบบการเรียนรู้ (Learning Style) นี้ ได้มีผู้ให้คำจำกัดความไว้หลายคนดังนี้

เจมส์ ดับเบิลยู คีเฟ้ (James W. Keefe, 1982:44) กล่าวว่า "แบบการเรียนรู้คือ ลักษณะทางสติปัญญา จิตใจ และพฤติกรรมทางร่างกาย ซึ่งมีความคงที่ในการบ่งชี้ว่าผู้เรียนรับรู้ มีปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนอย่างไร"

เดวิด เอ โคลบ์ (David A. Kolb, 1981:23) อธิบายถึงเรื่องนี้ว่า

แบบการเรียนรู้ คือ ผลของเครื่องมือทางพันธุกรรม ประสบการณ์เดิม และความต้องการสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันร่วมกันสร้างเป็นวิธีเรียนของแต่ละคนโดยก่อให้เกิดวิธีการเรียนรู้พื้นฐานสี่วิธีตามทฤษฎีประสบการณ์การเรียนรู้ คือ ประสบการณ์เชิงรูปธรรม (Concrete Experience) การสังเกตอย่างไตร่ตรอง (Reflective Observation) การสร้างมโนทัศน์เชิงนามธรรม (Abstract Conceptualization) และ การทดลองปฏิบัติ (Active Experimentation)

อัลเบิร์ต เอ แคนฟิลด์ (Albert A. Canfield, 1988:12) กล่าวว่า "แบบการเรียนรู้คือ องค์ประกอบทางด้านจิตใจของประสบการณ์ทางด้านการศึกษาซึ่งมุ่งใจให้นักเรียนแต่ละคนเลือกสนใจ และปฏิบัติได้ดีในวิชาที่เรียนหรือในการศึกษาด้านอื่น ๆ "

จากคำจำกัดความทั้งหลายข้างต้น พอสรุปได้ว่า แบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะทางด้านสติปัญญา จิตใจ และร่างกาย ที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ละคนซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือก มีปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนซึ่งแตกต่างกัน

รอย แอล เจค็อบส์ ซีเนียร์ (Roy L. Jacobs, Sr., 1988:34-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจำแนกและการเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของกลุ่มนักเรียนที่คัดเลือกมาตามลักษณะ เชื้อชาติและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์จะเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของนักเรียนอเมริกันเชื้อสายอัฟริกันและนักเรียนอเมริกันเชื้อสายยุโรปที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง กลาง และต่ำ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียนจำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่ามี ความแตกต่างกันของแบบการเรียนรู้ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ เชื้อชาติ ของนักเรียนและนักเรียนแต่ละคนชอบเรียนด้วยวิธีการที่แตกต่างกันไป

อัจฉรา ธรรมมาภรณ์ (Achara Thummarpon, 1988:2820-A) ได้ศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จำนวน 139 คน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้ กับคะแนนเฉลี่ย เพศ และสาขาวิชาที่เรียน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาศิลปศาสตร์มีแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จอห์น เอส แฮ็คแมน (John S. Hackman, 1989:1765-A) ได้ทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่องการเปรียบเทียบลักษณะแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีสติปัญญาเลิศและมีสติปัญญาธรรมดา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ในแบบการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มดังกล่าวกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 187 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีสติปัญญาเลิศจำนวน 90 คน และนักเรียนที่มีสติปัญญาธรรมดาจำนวน 97 คน ผลการวิจัยพบว่ามี ความแตกต่างกันในแบบการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรย์มอนด์ มูดี (Raymond Moody, 1988:389 - 390; 399) ได้ทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่อง ลักษณะบุคลิกภาพที่ชอบและการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา

จำนวน 491 คน ที่เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และสเปน เป็นภาษาต่างประเทศ และได้อภิปรายผลการวิจัยไว้ดังนี้

บุคลิกภาพเป็นสิ่งสำคัญเพราะบุคลิกภาพทำให้เกิดความแตกต่างในวิธีการเรียนและสิ่งทีแต่ละคนเรียน สำหรับครูผู้สอนภาษาแล้ว มีความหมายว่านักเรียนแต่ละคนจะมองโลกและตีความสิ่งที่ตนเองไปไว้ในวิธีการที่แตกต่างกัน ผลก็คือ หากนำเสนอบทเรียนแบบเดียวกัน ผู้เรียนจะตอบสนองแตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้เอง ครูจึงไม่อาจคาดหวังให้นักเรียนปรับตัวให้เข้ากับครูผู้สอน แต่ครูผู้สอนต่างหากที่จะต้องหาวิธีการที่จะนำความสามารถพิเศษของนักเรียนมาใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ครูควรเตรียมกิจกรรมไว้อย่างหลากหลายและยืดหยุ่น ควรมีการฝึกหัดอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน มิใช่สอนแต่เรื่องไวยากรณ์อย่างเดียว การจัดกิจกรรมที่หลากหลายนี้จะทำให้นักเรียนที่เรียนภาษาได้ทดลองใช้กลวิธีที่เหมาะสมเพื่อเหตุการณ์ที่ตนจะประสบในอนาคต และถือเป็นหัวใจของการศึกษาด้านศิลปศาสตร์

ริต้า ดันน์ และ คณะ (Rita Dunn et al., 1989:50) ได้สำรวจและสังเคราะห์งานวิจัย เกี่ยวกับเรื่อง แบบการเรียนของนักเรียนที่กระทำในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา ในมหาวิทยาลัยประมาณ 60 แห่ง เป็นจำนวนหลายร้อยเรื่อง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า สิ่งแวดล้อม อารมณ์ สังคม ในห้องเรียน ร่างกายและสติปัญญาของผู้เรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก แบบการเรียนเป็นผลมาจากสภาพทางร่างกายและการพัฒนาการเรียนรู ก่อให้เกิดเป็นบุคลิกภาพประจำตัว ซึ่งทำให่วิธีสอนบางวิธีได้ผลดีสำหรับนักเรียนบางคนแต่ก็ไม่ได้ผลดีสำหรับนักเรียนอีกหลายคน นักเรียนจะเรียนได้ดีเมื่อวิธีสอนของครูเหมาะกับวิธีเรียนของนักเรียน นักเรียนแต่ละคนมีแบบการเรียนของตนเอง ถ้าหากครูทราบแบบการเรียนของนักเรียน ครูก็จะสามารถปรับสภาพห้องเรียนและการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนได้

ในเรื่องแบบการเรียนของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ได้มีผู้ทำการวิจัยไว้สองคนคือ จอย เอ็ม เรด (Joy M. Reid, 1987: 87-103) ได้ศึกษาแบบการเรียนของนักเรียนที่เป็นเจ้าของภาษาและนักเรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่เรียนภาษาอังกฤษในประเทศอเมริกา และ ซินเธีย ดี เมลตัน (Cynthia D. Melton, 1990: 29-44) ได้ศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเมลตันได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบการเรียนตามตัวอย่างแบบสอบถามของเรด (Reid) ซึ่งเป็นแบบสอบถามเพื่อสอบถามแบบการเรียนของนักเรียน โดยเรดได้ดัดแปลงแบบสอบถามดังกล่าวมาจากงานวิจัยของ ริต้า ดันน์ และ แฮร์รี ไรเนอร์ต (Rita Dunn, 1984: 10-19; Harry Reinert, 1976: 160-68) ได้แบ่งแบบการเรียนออกเป็น 6 แบบ คือ

1. การเรียนแบบจักษุนิยม (Visual Learning Style) คือ การอ่าน การศึกษา จากแผนภูมิต่าง ๆ
2. การเรียนแบบโสตนิยม (Auditory Learning Style) คือ การฟังคำบรรยาย หรือฟังจากเทปบันทึกเสียงต่าง ๆ
3. การเรียนแบบปฏิบัตินิยม (Kinesthetic Learning Style) คือ การเรียนจากการเคลื่อนไหวโดยให้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทั้งหมดมีส่วนร่วมในการเรียน
4. การเรียนแบบสัมผัสนิยม (Tactile Learning Style) คือ การเรียนจากการใช้มือสัมผัสสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ทำหุ่นจำลอง พิมพ์ดีด เป็นต้น
5. การเรียนแบบเป็นกลุ่ม (Group Learning Style) คือ การเรียนร่วมกับคนอื่น ๆ
6. การเรียนแบบรายบุคคล (Individual Learning Style) คือ การเรียนตามลำพัง

ผลการวิจัยของ จอย เอ็ม เรด (Joy M. Reid, 1987) พบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีแบบการเรียนแบบปฏิบัตินิยมและแบบสัมผัสนิยมมากที่สุดและไม่ชอบแบบการเรียนแบบเป็นกลุ่ม ส่วนผลการวิจัยของ ซินเธีย ดี เมลตัน (Cynthia D. Melton, 1990) ปรากฏว่านักเรียนจีนมีแบบการเรียนแบบปฏิบัตินิยมและแบบสัมผัสนิยมมากที่สุด และไม่ชอบแบบการเรียนแบบเป็นกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเรด (Reid)

นอกจากนี้ จอย เอ็ม เรด (Joy M.Reid,1987:87-103) ยังได้สรุปผลการวิจัยของตนไว้ว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองซึ่งมีพื้นฐานทางภาษาที่แตกต่างกัน มีระบบการศึกษา และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมีแบบการ เรียนที่แตกต่างกัน ตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ เพศ ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา วิชาเอก และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับแบบการ เรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย

จากงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า แบบการ เรียนของนักเรียนแต่ละคนจะมีลักษณะแตกต่างกันไปและแบบการ เรียนนั้นย่อมมีผลต่อการ เรียนวิชาต่าง ๆ รวมทั้งวิชาภาษาอังกฤษด้วย ในลักษณะที่ต่างกัน หากครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้ศึกษาและทราบถึงแบบการ เรียนของนักเรียนที่ตนสอนแล้ว ครูย่อมจะสามารถนำความรู้ที่นำมาปรับปรุงบทเรียน สื่อการเรียนการสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับแบบการ เรียนของนักเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแบบการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาเกษตรกรรม คหกรรม ช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และ ศิลปหัตถกรรม ชั้นปีที่ 2 ที่กำลังเรียนอยู่ในวิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา ทั้งนี้ เพราะนักเรียนได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้วอย่างน้อย เป็นเวลาสองภาคเรียน ย่อมจะมีมีโนทัศน์เกี่ยวกับวิชาที่เรียนและแบบการ เรียนของตนเองได้ดีพอสมควร และนักเรียนในระดับดังกล่าวย่อมอยู่ในวัยที่สามารถจะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นได้ นอกจากนี้การวิเคราะห์แบบการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนจะมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาและปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแบบการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา ตามแบบการ เรียน 6 แบบคือ แบบจักขุนิยม แบบโสคนิยม แบบปฏิบัตินิยม แบบสัมพัสนิยม แบบเป็นกลุ่ม และ แบบรายบุคคล

2. เพื่อเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษทั้ง 6 แบบของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน

สมมติฐานของการวิจัย

จากการวิจัยของ อัจฉรา ธรรมมาภรณ์ (Achara Thummarpon, 1988) ซึ่งศึกษาแบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และพบว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาศิลปศาสตร์มีแบบการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่เรียนประเภทวิชาแตกต่างกันใช้แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2. การศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนประเภทวิชาแตกต่างกันนี้ เป็นการศึกษาแบบการเรียนตามการรับรู้ของผู้เรียน ซึ่งมีอยู่ 6 แบบ คือ แบบจักขุนิยม แบบโสตนิยม แบบปฏิบัตินิยม แบบสัมผัสนิยม แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคล ตามงานวิจัยของ จอย เอ็ม เรด (Joy M. Reid, 1987)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ลักษณะทางด้านสติปัญญา จิตใจ และร่างกายที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ละคนซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือก มีปฏิสัมพันธ์และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 6 แบบ ตามที่ จอย เอ็ม เรด (Joy M. Reid, 1987: 87-103) ได้แบ่งไว้ คือ

1. การเรียนแบบจักษุนิยม (Visual Learning Style) หมายถึง การเรียนด้วยการอ่าน การศึกษาแผนภูมิหรือแผนภาพต่าง ๆ

2. การเรียนแบบโสตนิยม (Auditory Learning Style) หมายถึง การเรียนด้วยการฟังคำบรรยาย หรือการฟังเทปบันทึกเสียงต่าง ๆ

3. การเรียนแบบปฏิบัตินิยม (Kinesthetic Learning Style) หมายถึง การเรียนด้วยการเคลื่อนไหวโดยให้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทั้งหมดมีส่วนร่วมในการเรียน

4. การเรียนแบบสัมผัสนิยม (Tactile Learning Style) หมายถึง การเรียนด้วยการใช้มือสัมผัสสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น การทำหุ่นจำลอง หรือการพิมพ์ดีด เป็นต้น

5. การเรียนแบบเป็นกลุ่ม (Group Learning Style) หมายถึง การเรียนด้วยการร่วมกิจกรรมในการเรียนกับเพื่อนและคนอื่น ๆ

6. การเรียนแบบรายบุคคล (Individual Learning Style) หมายถึง การเรียนด้วยการทำกิจกรรมในการเรียนด้วยตนเองตามลำพัง

ทั้งนี้ แบบการเรียนต่าง ๆ ทั้ง 6 แบบ เป็นวิธีการเรียนที่นักเรียนปฏิบัติด้วยตนเอง มิใช่การกำหนดของครู เช่น เมื่อครูสรุปกฎไวยากรณ์ นักเรียนอาจจดบันทึกหรือไม่จดก็ได้

นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาเกษตรกรรม ช่างอุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม ในวิทยาลัยเกษตรกรรม วิทยาลัยเทคนิค และ วิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา ที่กำลังเรียนอยู่ใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาเกษตรกรรม ช่างอุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม หรือ ต่ำกว่า ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้จัดทำหลักสูตรและผู้บริหารการศึกษาจะได้เล็งเห็นถึงความสำคัญ ในเรื่องความแตกต่างของแบบการเรียนของผู้เรียนและจะได้จัดเนื้อหาที่สอดคล้องกับแบบการเรียน ของผู้เรียนมากขึ้น
3. เป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจจะได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องแบบการเรียนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย